

[Marinus Sørensen]

Alligevel kan vi ikke tilslutte os dette beslutningsforslag. Vi mener, som indenrigsministeren også gav udtryk for, at der allerede forefindes objektive ankeinstanser, der skal sikre de enkelte mod tilfældigheder i deres sags behandling. En af disse instanser er jeg enig i er amternes tilsynsråd. Skulle der ske ændringer i disse bestående ordninger, har jeg bemærket ministerens ord om, at de tanker, der ligger bag beslutningsforslaget, vil indgå i overvejelserne om statsamternes fremtid.

Men som sagt, socialdemokratiet kan ikke medvirke til beslutningsforslagets vedtagelse.

Thorndal (FP):

Dette beslutningsforslag indeholder, så vidt jeg i hvert fald kan bedømme, to væsentlige principielle ændringer i forhold til den bestående ombudsmandslov. For det første ønskes en videregående ombudsmandsbehandling, for så vidt angår kommunale beslutninger ud over den begrænsning, der findes i den eksisterende ombudsmandslovs § 4, hvorefter der kan klages over personer, der virker i kommunernes tjeneste, for så vidt angår de sagsområder, hvor der er hjemmel for rekurs til en statsmyndighed, medmindre der er tale om krænkelse af væsentlige retlige interesser, og for disse sagers vedkommende kan klager over afgørelser, jfr. lovens § 6, der kan ændres af højere administrativ myndighed, ikke indbringes for ombudsmanden, forinden den højere myndighed har truffet afgørelse i sagen.

Kristeligt folkepartis beslutningsforslag må derfor gå ud på, at amtsombudsmændene skal behandle de klager, der ikke kan inbringes for statslige myndigheder, og den ændring skal samtidig indebære en decentralisering, således at der nyoprettes 16 regionale ombudsmænd, amtsombudsmænd, i de 14 amtskommuner og Københavns og Frederiksberg kommuner.

Ifølge bemærkningerne skal amtsombudsmanden behandle klager fra borgerne over afgørelser truffet i primærkommunerne inden for amtskommunen eller af amtskommunen.

Som bekendt har vi i hovedstadsområdet, der omfatter ca. 35 pct. af Danmarks befolkning, et særligt kommunalt organ, hovedstadsrådet, som har ansvaret for en lang række opgaver, som uden for hovedstadsområdet

varetages af de pågældende amtsråd. I den anledning vil jeg gerne spørge forslagsstillerne, hvorfor der ikke kan klages over hovedstadsrådets afgørelser, og om det som en konsekvens heraf er forslagsstillernes hensigt, at beboerne i hovedstadsområdet retligt skal stilles ringere end resten af landets beboere.

Det, den nugældende ombudsmandsinstitution beskæftiger sig med, er, om myndighedernes afgørelser er inden for eller uden for lovgivningens rammer. Det er altså afgørelsernes formelle eller retlige side.

I den henseende er der efter min opfattelse ikke brug for nye kontrolorganer. Vi har i dag et fuldt udbygget kommunalt tilsynssystem, som både indenrigsministeren og den socialdemokratiske ordfører også har været inde på. Det er fastlagt i kapitel 6 i lov om kommunernes styrelse, hvor tilsynet med den enkelte primærkommune foretages af et tilsynsråd med den lokale amtmand som formand. Tilsynet med de 14 amtskommuner, hovedstadsrådet og Frederiksberg kommune udøves efter kapitel 6 i loven om kommunernes styrelse af indenrigsministeren, og tilsvarende gælder for Københavns kommune.

Tilsynsmyndighederne har i dag i medfør af den kommunale styrelseslovs § 61 særdeles vidtrækkende beføjelser med hensyn til de kommunale beslutninger. De kan sættes ud af kraft, og der kan gennemføres foranstaltninger med hensyn til dagbøder, ligesom de pågældende byråd eller politikere kan strafforfølges, eller der kan rejses tiltale fra tilsynsmyndighedens side.

På denne baggrund må jeg opfatte kristeligt folkepartis beslutningsforslag som et uigennemtænkt, ugennemarbejdet og unødvendigt forslag og med en lang række usikre virkninger med hensyn til kompetenceforhold i forhold til de nugældende regler og kompetenceforhold.

For fuldstændighedens skyld skal jeg lige bemærke, at vi inden for enkelte områder som f. eks. miljøbeskyttelsesområdet har en meget stærkt udbygget rekursadgang, der er fastsat i den grundlæggende lovgivning, og det indebærer, at rekursmyndigheden ud over dette at skulle sikre, at beslutningerne er lovmedholdelige, også har ansvaret for, at der objektivt træffes den bedste beslutning.

Som afslutning kan jeg sige, at vi på det bestemteste må afvise beslutningsforslaget.